Ч. 166 Середа 28 липня (9 серпня) 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Стріча Цісаря з німецким канцлером. — Стан здоровля Папи. — Гостина п. Делькасе в Петербурзі. — Анґлійска ґазета о тій подорожи. — З процесу Драйфуса.)

Вчера задержав ся двірский поїзд, котрим Цісар їхав на лови в місцевости Авзе, де ждав на Цісаря німецкий канцлер кн. Гогенльоге. Привитане було дуже сердечне, почім двірска дружина висіла з поїзду, а кн. Гогенльоге війшов до цісарского ваґона і забавив там з Цісарем 8 мінут. В Берлині добачують в тій стрічи новий доказ личної прихильности і приязни монарха для старенького канцлера.

Про стан здоровля сьв. Отця розійшла ся була вістка, що занедужав на ново. Ся вістка не має жадної підстави, а вийшла хиба з того, що через кілька послідних днів не було принять в Ватикані. В суботу сьв. Отець уділяв звичайні авдиенциї. Gazetta Piomentese доносить надто, що Папа працює тепер над енциклікою про мирову конференцию в Газі.

В суботу дав ґр. Муравієв в Петербурзі пир в честь француского міністра п. Делькасе, на котрім підніс тоаст в честь свого француского товариша, дякуючи єму, що своєю гостиною доказав ще раз, яка тісна звязь лучить обі великі державы. Делькасе подякував і заявив, що француско-росийский союз став тепер ще сильнійший як перше. — Цар надїлив француского гостя ордером Александра Невского з брилянтами.

Цікаве пояснене подорожи Делькасого до Петербурга подає льондоньский „Таймс". Дневник сей між иншим пише, що цар в висікій степени утомлений правлїнем і пригноблений тим, що нема наслїдника престола в простій линиї; цар має навіть носити ся з гадкою зречи ся престола в користь в. кн. Михайла, що вже тамтого року хотів зробити. Отже Делькасе поїхав до Петербурга, аби переконати царя, що він не лиш яко монарх, але також яко чоловік затягнув зобовязаня супротив Франциї, і повинен витревати на своїм становиску, тим більше, що не є певною річею, якої політики в міжнародних справах придержував би ся в. кн. Михайло. Fremdenblatt доносить, що подорож француского міністра має на цїли обговорене справи зближеня Німеччини до Франциї.

На розправі Драйфуса суть також судиї доповняючі. Двох стеноґрафів записує дословно хід процесу. Сьвідків покликаних до розправи буде разом до 100. По відчитаню ореченя касацийного трибуналу і акту обжалованя приступлено вчера до переслуханя Драйфуса. Драйфус не признає ся до вини і заперечує ціле обжалованє. Предсїдатель трибуналу пригадав єму, що він дійстно був в Бурж тоді, коли роблено там проби з новими пушками і що міг тайну тих пушок зрадити чужій державі. На то відповів Драйфус, що не міг того зробити, бо знав новий винахід лиш дуже мало. На дальші питаня Драйфус відповідав або рішучим запереченєм, або говорив, що не пригадує собі всїх подробиць. Признав, що був три рази в Німеччині, але з нікым там не бачив ся і нікого не знав, а на маневрах під Мільгавзен цілком не був. Також не був нікoли на ніякім обіді, даваним німецкими официрами. По своїм засудженю розмавляв з капітаном Лебрен-Ренольтом, але єго слова перекрутили. Він не сказав рішучо слів: „Міністер знає, що я невинний, а коли я видав який документ, то лиш на то, аби..." Можлива річ, що говорив, що єго невинність виявить ся за три роки. Але сказав то тому, бо впевняли єго, що заграничпе положенє таке, що неможлива річ допустити до пояснень в єго справі, але що то певне змінить ся за два три роки. По тім перервано переслуханє Драйфуса. На внесене правительственного комісаря Корріера зарядив трибунал тайні засїданя, на котрих будуть розбирати ся тайні документи. В полуднє перервано розправу до нинїшного дня. По розправі відведено Драйфуса під сторожою жандармериї до вязниці. В місті всьо спокійне і не було ніяких демонстраций.

Новинки.

Львів дня 8-го серпня 1899.

— **Є. В. Цісар** зволив наймилостивійше уділити з своєї приватної шкатули запомоги в сумі 500 зр. в користь руских епархіяльних товариств взаимної помочи дяків у Львові, Перемишли і Станиславові.

---

33)

О СПАДЩИНУ.

(Повість з анґлійского)

(Дальше).

Він придбав собі був за трийцять пять літ своєї мозольної діяльности службової красного майна. Але не набув ані феника таким способом, що мусів би того встидати ся. Єго знали в кругах мореплавців яко взорець чоловіка правдолюбивого і ретельного.

Коли він одного дня їхав через всхідні части Льондону, переїзджав случайно попри сумно занедбаний ґрунт, на котрім стояла валялча ся хата скупаря. Був то ясний день в цьвітни і ціле обійстє виглядало менше опустіле як в иншу пору. Весняне сонце осьвітлювало широку ріку, а машти, жердки, та линви на кораблях відбивали ся різко від ясного синього неба. Прибита на поломаних штахетах таблиця оповіщала, що той ґрунт на продаж.

Капітан Динкомб спинив свого коня.

— То було би щось для мене! — відозвав ся він; — саме над рікою, котрої струя понесла мене перед трийцять і пять роками на море — з видом на порт, та на всї кораблї, що там пристають. То щось для мене! Я розберу тоту стару валячу ся буду і виставлю хороший двірок, такий, щоби вода до него не підходила, для себе і для моєї донечки, та застромлю там нашу фляґу понад нашими головами. Коли в ночи не зможу спати і буду чути як вода шумить попри хату, то буде мені здавати ся, що я все ще на мори.

Хтось, що жиє на сухій земли, був би собі може розважив, що положенє дому єсть самотне, що ґрунт єсть вохкий і багнистий, та що треба переходити через найнебезпечнійшу часть Льондону, щоби дістати ся на се місце, де дороги ідуть на перехрест. Але капітан Динкомб не брав нічого більше на увагу, лиш дві обставини — перше ріку, а відтак вид на стоячі в порті кораблї.

Він поїхав до Ваппінґ, де допитав ся до аґента для продажи домів, котрому було поручено продати дім старого Скрютона. Той панок аж втішив ся, що знайшов ся якийсь купець па реальність, на яку доси ніхто не був ласий. Він сказав ціну. Капітан навіть не пробовав щось виторгувати. Він пристав відразу на ціну і сказав, що заплатить зараз готівкою, скоро лиш будуть зроблені дотичні документи і підписані. То стало ся до осьми днів і капітан побачив ся в посїданю малої домівки над берегами Тамизи.

Він не відкладав довго перероблене опустілого дому на вигідну домівку. Аж коли зміна була вже зроблена і капітан Динкомб видав на звиш тисяч фунтів, довідав ся він о тім, що розповідали собі люди о тій хатї.

Мореплавці бувають люди забобонні. Коли Динкомб довідав ся непрпятної для себе чутки, мало що не жалував того вибору; але він постановив собі держати в тайні перед своєю донькою історию о старім Скрютоні. Мимо того мусів дуже сам над собою панувати, щоби о тім мовчати.

Мимо єго осторожности Розамунда довідала ся о страху. Коли ходила навідувати ся до бідних може якої чверть милї звідтам, розповіла їй о тім якась женщина, котра діставала від неї милостиню.

Незадовго опісля довідали ся о тій злощасній історию дві служниці — одна вже старша жінка, що називала ся Миґбі, а котра служила за кухарку і господиню, а друга чипурна дівчина іменем Зузанна Трот.

Пані Миґбі удавала, мов би она сміяла ся з тої байки, що мов би то дух Скрютона ходив по смерти.

— Я була в многих домах, та чула вже про неодного страха — казала она — але не видїла ще нікого.

Зузанна Трот не з тих була, що невірили. Вечером здавало ся їй, що дух старого скупаря таки слід в слід за нею ходить, і она, скоро змеркло ся, була би за ніщо в сьвітї не вийшла до хорошого городця капітана так само, як приміром не була би поставила ся перед гармату.

Розамунда Динкомб була ніби відгомоном поглядів господині Миґбі. Страхів — говорила она — не було і нема; всї тоті дурні байки, привиди, та надприродні зявища, то лиш твори уяви тих, що про них розповідають.

Так мала ся річ під ту пору, коли „Чорний Мільзом" вернув з краю Ван Діємена. Але до двох днів від часу єго повороту стало ся

— **Нове староство.** Є. В. Цїсар постановою з дня 26 н. ст. липня позволив на отворене нового староства в Переворску. Отворене наступить 1 н. ст. жовтня с. р.

— **Іменованя.** П. Намістник іменував практикантів будівництва Стан. Рішку і Стан. Желеньского ад'юнктами будівництва.

— **Перенесеня.** П. Намістник переніс старших інжинїрів: Фр. Пищка з Ясла до Львова, Жигм. Махневича з Станиславова до Стрия і Кар. Войцїховского з Перемишля до Ярослава, дальше інжинїрів Володисл. Срочиньского з Ниська до Ярослава і Жигм. Зелиньского з Перемишля до Ясла, вкінци ад'юнкта будівництва Стан. Рішку зі Львова до Станиславова. — Львівский ц. к. висший суд краєвий переніс канцеляриийних офіциялів: Алекс. Ляцка з Калуша до краєвого суду у Львові, Леоп. Швайсера з Городенки до Тернополя, Лаз Вальтера з Нового села до Тернополя, Ів. Сцьобловского з Снятина до Самбора, Володисл. Ґживацкого з Солотвини до Николаєва, Йос. Шеллєра з Устрік до Перемишля, Йос. Лїфшіца з Мостів до суду краєвого у Львові, Мар. Тустановского з Зборова до висшого суду кр. у Львові, Ферд. Бобрика з Лютовиск до Сянока, Ник. Махлая з Сїняви до Бирчи, Вас. Білецкого з Рожнїтова до Дрогобича, Альфр. Маєрского з Борщева до Тернополя. Йос. Турка з Мединич до Дрогобича, Фр. Велдича з Мільниці до Стрия, Мойс. Кляйнкопфа з Бучача до Коломиї, Март. Гвоздя з Бирчи до Мостиск, Петра Костюка з Боринї до Самбора, Ів. Йордана з Краківця до Коломиї, Ефр. Тайтельбавма з Перемишлян до Тернополя, Мар. Кавецкого з Бурштина до Золочева, Ад. Бехера з Станиславова до суду кр. у Львові, Ферд. Лянґа з Старого міста до Са бора.

— **Доповняючий вибір** одного члена ради повітової з ґрупи сільских громад в Коломиї, розписало ц. к. Намістництво на день 27 вересня.

— **Кваліфікацийні іспити** для учителів і учительок народних шкіл перед іспитовою комісиєю в Сокали розпічнуть ся дня 21 вересня с. р. о 8-ій годинї рано. Подання заосмотрені в приписані прилоги, треба вносити на руки своїх рад шкільних до іспитуючої комісиї найдальше до дня 10 вересня.

— **На стацию зелїзничу в Кракові** прибув перед двома днями поїзд з замараними кровію колесами. Заряджено слїдство, котре викрило, що в околици Подленжа дістав ся під колеса поїзду робітник зелїзничий Земанек. На шинах між Подленжем а Бержановом знайдено страшні слїди смерти: мозок, кров і части чашки. Імовірно Земанек не був самоубийником, а такою страшною смертию погиб в наслїдок случаю, бо коротко перед смертию виділи его пяного. Тїло було так покалїчене, що забитого можна було розпізнати лиш по одежи.

— **Огонь.** Дня 28 м. м. вибух огонь в Креховичах у господаря Дмитра Креховецкого і знищив дві стодоли і стайню, майже 20 фір сїна і знаряди господарскі. Огонь здаєть ся підложила якась злобна рука, бо вибух з рога стодоли. Шкода була обезпечена.

— **Небезпечні ігрища.** Найновійший спорт, яким занимає ся італїяньска інтелїґенция, є — боротьба з медведями. Ввів се в житє перший князь Мольфетта, що купив собі перед кількома роками молодого карпатского медведя і привчив его до боротьби. Чудацкий сей князь спрошує від часу до часу гостий, та стає на їх очех до борби з медведем. Розуміє ся, все побідить, бо хоч медвідь є сильнїйший як чоловік, все-ж таки чоловік проворнїйший. В часї борби медвідь має на лапах рукавиці. В останнїх днях виступив князь Мольфетта до борби з медведем в однім публичнім огородї на публичній забаві на добродїйні цїли. Королеви Гумбертови так припала забава до вподоби, що зложив за те, що приглядав ся їй, 10.000 лїрів для убогих дїтий \ іляна.

— **Удар грому в ровер.** З Вроцлава доносять о цїкавій пригодї одного циклїста, котрий їхав з Олесниці до Вроцлава. В дорозї напала его сильна буря з громами, а мимо того він не звільнив бігу свого розігнаного ровера. Нараз блиснуло і ударив грім. Коли циклїст по якімсь часї осьвідомив ся з своїм положенем, побачив ся на другій сторонї гостинця на житнїй стернї. Оглянув ся за ровером і побачив его на дорозї цїлком знищеного. Циклїст забрав рештки ровера на плечі, вступив до найблизшого села, а з-відти вже возом дістав ся до Вроцлава.

Господарство, промисл, торговля, гігієна і вихованє.

Ради господарскі.

— Що сїяти і садити? Житє чоловіка і его робота, то колесо, що вічно крутить ся. Що одна точка в тім колесї спаде в долину, то друга підносить ся в гору. Отгак і тепер; жнива кінчать ся, а вже й надходить пора сїйби. Мимо волї насуває ся зараз на гадку питанє, що сїяти. Наші господарі дуже часто над тим не застановляють ся, а ідуть більше за приміром. Чого більше сїє який господар, того зараз буде більше сїяти і его сусїд, не питаючи длячого так. При такій господарці буває часто, що господарі самі собі шкодять. Не один сїє то, що опісля ему не виплачуєсь. А звідки має господар знати, що буде поплатнїйше і чого більше сїяти або садити? До того треба єму бути конче бодай трохи купцем; він повинен і мусить виміркувати, чого буде більше потреба, і головно тим в своїй господарці більше намагати. Теперішна пора єсть як-раз така, що треба вже наперед виміркувати, чого більше сїяти і управляти. Треба знати, який єсть загальний стан урожаїв в сьвітї і в краю, завчасу виміркувати, які роди збіжа найбільше хибли, і ті сїяти. Але в рахубу входить не лиш загальний стан урожаїв, но також і місцеві відносини. І ті треба також увзглядняти. Коротко сказавши, господар повинен головно лиш то сїяти і управляти, що буде могло мати попит і на що може забезпечити собі відбит. Він повинен навіть вже наперед старати ся той відбит собі забезпечити, що особливо потрібне при ростинах промислових і торговельних. Хто би н. пр. хотів садити цукрові бураки або яку городовину, то очевидно его робота була би надаремна, як би він не знав вже наперед, чи і де буде міг продати свій добуток. *(Народ. Часоп.)*

— Що то томасївка і як еї уживати? Томасївка єсть то мука з жужлів, які відходять при очищуваню зелїза від фосфору. Коли в зелїзї єсть фосфор, то оно буває дуже крихке. Спосіб очищуваня зелїза з фосфору

щось, що всїм членам Динкомбового дому мало на завсїгди добре лишити ся в памяти.

Вечер був студений, але красний. Місяць все ще в повни сьвітив ясно та обливав своїм сьвітлом хорошенький городець дірка з видом на ріку. Капітан Динкомб і его донька сиділи коло огню в коминку в своїй вигідній комнатї та грали в „трік-трак“. Господиня, пані Миґбі жалувала ся через цїлий день на ревматизм і по чаю в кухни лягла спати. Зузанна Трот, чипурна, низького росту покоївка мала занести хороший рожевий з золотом сервіс до чаю і срібний чайник до комнати, де сиділа панна Розамунда з своїм татом. Стало ся так, що Зузанна Трот винесла тацу і помивши філїжанки сїла собі коло печи і взяла ся убирати стяжечками новий чипець, котрий був призначений на то, щоби завернути голову жвавому молодому пекарчукови.

Той молодий пекарчук мав звичай постояти коло фіртки двірка з видом на ріку довше як то вимагав его інтерес і молодий мужчина вже нераз натякав на честне зближенє до панни Зузанни Трот.

Зузаннї минали години борзо, бо она думала о пекарчуку і пригадувала собі всї ті красні слова та обіцянки на веселу минувшість, які він нашептав їй до уха, коли послїдної недїлї вертали з церкви. Нараз оглянула ся, коли вибила десята година і побачила що забула докинути дров до огню і він вигас.

Поправдї сказавши було то якось маркотно сидїти самій в партері, підчас коли вже всї полягали були спати, але Зузанна Трот завзяла ся була докінчити новий чипець. Вернула длятого назад до кухнї і сїла собі знову коло стола.

Ледви що взяла до руки ножиці, щоби відтяти конець стяжки, як щось з заду поза нею запукало з тиха і несьміливо до деревляної віконниці з надворку, але так, що она добре зачула. Зузанна аж крикнула придушеним голосом і пустила ножиці з руки, як би то було розпалене зелїзо. Що мав би значити той якийсь страшний знак о десятій годинї?

Мала таки аж задеревіла була на хвильку зі страху. Але відтак нагадала собі свого милого, котрого образ через цїлий вечер стояв їй перед очима. Хибаж не можна було погадати, що хороший молодий пекарчук має їй щось особливого сказати, і що він прийшов в сей загадочний спосіб, щоби їй то сказати?

Знову хтось запукав до віконниці.

Сим разом Зузанна Трот набрала відваги; вхопила блискучий мосяжний лїхтар зі сьвічкою і пустила ся до малих дверий, котрими виходило ся з кредексу до города позад двірка. Отворила двері, щоби осторожно виглянути на двір. Нїкого не було видко — той нудний пекарчук робив собі мабуть пусті жарти з нею і хотів лиш еї напудити. Зузанна завзяла ся була не дати ся перепудити, отже вибігла з лїхтарем на двір просто до города.

Зараз при першім кроцї вітер задув сьвічку, але то не значило нїчого, бо на дворі було так видко ся, як в полудне.

— Я знаю, хто то — сказала Зузанна голосом, котрий був обчислений на то, щоби его пекарчук зачув; — а то погано напудити так бідну дївчину, коли она сидить сама одна.

Ледви що вимовила ті слова, як лїхтар випав їй з витягненої руки. Она як би каменем стола зі страху на стежцї, висипаній рінями.

Як-раз проти неї посувала ся просто до дверий від кредексу якась несамовита постать, котра зовсїм так виглядала, як то нераз люди розповідали.

От і показав ся — страх, дух того, що в тім домі сам собі житє відобрав. Якийсь дуже високий, в довгій сїрій одежи, голову мав обвязану ясно червоною хусткою а лице від того виглядало ще тим блїдше.

Коли та страшна постать підходила близше Зузанна Трот щораз дальше посувалась на траві, так, що дорога для страха лишила ся вільною.

Страх ступав поволи і торжественно дальше і зайшов до хати через отворені двері. Дївчина постояла через кілька хвиль як остовпіла і не могла рушити ся з місця. Але жіноча цїкавість перемогла опісля страх і она пішла за страхом до середини.

Крізь двері від кухнї побачила она, як страх стояв коло припічка а руку упхав в комин, як би за чимсь шукав.

Тут мабуть був той сховок, в котрім скупар держав призбирані гроші і дух вертав на то місце, де живий звичайно ховав свої скарби.

Зузанна побігла через сїни і вибігла на гору до комнати свого пана. Запукала з цїлої сили до дверий.

— Страх, пане, страх! Душа скупаря в кухни!

— Що? — крикнув капітан, схопивши ся із спокійного сну.

Дївчина повторила свою вість о страху.

Капітан вискочив з постелї; убрав борзенько штани і шляфрок та побіг сходами в долину.

Дївчина побігла і собі за ним.

Прийшли як-раз в пору, щоби ще побачити, як той страх в червоній хустцї на голові і в довгім сїрім шляфроцї виходив поволи з хати.

Капітан увійшов за страхом аж до города, але держав ся здалека від него, коли він ішов по гладкій стежцї висипаній піском до лаврового живоплота.

Страх дійшов був аж до границї, що відділяла город від берега ріки і щез в густій, білій мрацї, що підняла ся була з води. Динкомб дрожав. Страх був як-раз тим, чого сьмілий моряк міг був так налякати ся, що аж цїлий дрожав.

Коли той якийсь дух щез, пішов капітан Динкомб аж до того місця, в котрім він вий-

винайшов Анґлієць Томас і від него названо ті жужлї, які відходять від зеліза, жужлями Томаса, а змелені — мукою Томаса або томасівкою. Томасівка єсть дуже добре яко штучний навіз під ростини, бо має в собі фосфор, котрого як-раз ростини потребують. Фосфор потрібний іменно до витворюваня зерна в збіжу. Томасівка має пересічно $17^1/_2$ процент фосфорової кислоти і $48^1/_2$ процент вапна; она ділає длятого на ґрунт двояко: додає єму фосфору і вапна. Але щоби томасівка дійстно принесла хосен, то треба уміти єї уживати. Найлїпше уживати томасівки в осени, бо тогди она має час через зиму розложити ся. Томасівку треба приорювати, щоби єї добре змішати з землею. Можна і заволочувати лиш, але тогди треба то добре зробити; найлїпше однакож приорати, — розуміє ся, що досить одноразового приораня. Коли би зараз по розсїяню єї не можна було єї приорати, то нїчого не вадить. Але розсївати треба по спровадженю як найскорше, бо коли довго стоїть в мішку, то натягає вохкости і збиває ся в грудки, а тогди треба грудки знов розбивати. Томасівка ділає через 3 до 4 роки, длятого єсть добрим средством до навоженя землї на довший час. Під озиме збіже можна розсївати і приорювати томасівку на кілька неділь наперед; лиш під яре з весни треба безпосередно перед сїянєм приорати або бодай добре заволочити. Лиш на сїножатах і пасовиськах розсїває ся томасівку поверха і заволочує ся. Томасівки, як взагалї кождого навозу, виходить на морґ всїляко, після того, яка земля і які ростини хочемо сїяти. Пересїчно їде на ялові ґрунти і на довший час 4 до 6 метр. сотн. на морґ або 6 до 10 метр. сотн. на гектар. Звичайно вистає 2 до 6 метр. сотн. на гектар.

Всячина господарска.

— Сок з падалиць і лїсниць. У неодного господаря, що має садок, марнує ся богато таких яблок, що самі падуть з дерева, бо їх червак підгриз. Так само марнують ся і лїсницї або квасницї, котрих нї продати нї сирими з'їсти. Такі яблока можна з'ужиткувати опісля до вcїляких страв. Сок з таких яблок робить ся в той спосіб: Визбирані яблока полоче ся, коли дуже нечисті, або лиш обтирає ся чистенько, крає ся на кусні, вирізує ся з них червачливе місце і плївочки разом з зернятами, та кидає ся до великого, поливаного горшка. Обирати яблок з лупин не треба. Опісля наливає ся до горшка тілько води, кілько треба, щоби закрила яблока і варить ся доти, доки аж зовсїм не розварять ся. Коли відтак трохи простигнуть, вливає ся їх до полотняного чистого мішочка або на чисте сито але не дротяне і лишає ся так, щоби виварений сок скапав в підставлений чистий горнець. Мішати або видушувати розварені яблока не треба. До того соку додає ся відтак цукру, на літру 125 ґрамів і варить ся через чверть години, при чім збирає ся з верха шумовину. По тім, коли сок ще горячий, зливає ся єго в чисті і сухі, трохи огріті фляшки, котрі добре затикає ся корками та опечатовує ся ляком. З оставшої маси робить ся повила. Масу перетирає ся через сито, доки в нїм не остане ся лиш сама лупинка, а коли-б була занадто густа додає ся ще троха кипячої води, хрохи цукру і смажить ся на огни доти, доки аж добре не згусне, так, щоби ложка встромлена сторцом могла в нїй стояти. При тім треба й добре мішати, щоби повила не пригоріли. Готові повила складає ся відтак в поливані горшки і завязує ся зверха грубим, чистим папером. Щоби повила лїпше держали ся, можна ще казати зробити собі в аптицї салїцилеву тинктуру (5 ґрамів салїцилю на 50 ґр. алькоголю) і тою тинктурою виполокати листок білої бібули і вкрити нею повила, а відтак завязати зверха перґаміновим папером. Так зроблені повила можуть держати ся і цїлий рік. — *(„Народ. Часоп.“)*.

Переписка господарска.

Олекса в Х. п. Б.: На жаль і ми не можемо Вам дати ради на пістряк, бо треба би знати який він і видїти єго; може бути що лиш вирізанє єго помогло би, а то може Вам лиш ветеринар сказати і дати раду.

С. в М.: Натину з бараболь годї зжинати, коли она занадто вибуяла, іменно же в порі, коли бульба в сподї зачинає вже доспівати. Коли натина занадто вибуяла, то очевидно була хиба в садженю бараболї, в ґрунтї ужитім для неї. Хибу ту годї тепер зовсїм на правити; що найбільше можна би бараболю скосити з верха на долоню завбільшки і зробити сїно з натини, але прожати єї і прорідити годї. Коли натина занадто вибуяє, то очевидно в міру того не розросте ся бульба в сподї. — 2) Що до томасівки, то відповідь знайдете повисше в „Радах господарских“. — 3) Коли сїно гріє ся, то хиба була в сушеню і звоженю. Колиж в сїнокоси була слота, то треба може було робити брунатне сїно. Треба було звезене сїно дуже міцно утолочити так, щоби не було приступу воздуха і щоби оно переферментувало. Тепер хиба єго розкинути і досушити.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— Жнива в Австриї. Після приватних справоздань, збірка пшеницї в нашій половинї держави випала лїпше, як то зразу сподївано ся, позаяк пшеницю звезено суху і она надає ся на мливо. — О житї надходять зі всїх сторін вдоволяючі вісти. — Ячмінь австрийский задля посухи трохи утлий; також і на скількість збірка ячменю не випала добре. Зато з аповідає ся дуже обильне жниво вівса. Взагалї сподївають ся в Долитавщинї середного жнива, хоч загальний результат буде трохи гірший як торік.

— Жниво на Буковинї випало добре. Збірка переважно вже скінчена або кінчить ся. Намолот буде значний. Збірка ячменю вже розпочала ся а збірка вівса незадовго зачне ся. Пашї всюди єсть подостатком; здає ся лиш, що бараболь буде мало. Городовина всюди дуже красна.

— **Млинки до чищеня збіжа** — новий модель — можуть замовляти Вп. Господарі у підписаного. Млинки ті чистять збіже всякого рода дуже добре, а також конюшину. В обслузї дуже легкі. О добротї, дешевости і тревалости можуть посьвідчити численні листи похвальні.



Цїна млинка крінко збудованого почавши від 6 сит лиш 25 до 30 зр. готівкою. При замовленю упрашаю о виразний адрес і задаток, а млинок сейчас вишлю. На жадане висилаю цїнники. — І. Плейза в Турцї коло Коломиї.

— Жито „Тріюмф“ і пшениця „Геленка“ на продаж. „Руска Торговля в Рудниках“ послїдна почта Більче-Волиця висилає за надісланєм готівки найлїпший рід жита „Тріюмф“ і пшеницї „Геленки“ по цїнї з мішком і доставою до Більча-Волицї за жито: 100 кільо 9 зр. 6 кр.; 50 кільо 5 зр.; 25 кільо 2 зр. 60 кр.; 5 кільо 75 кр.; — за пшеницю: 100 кільо 12 зр. 60 кр.; 50 кільо 6 зр. 50 кр.; 25 кільо 3 зр. 35 кр.; 5 кільо 96 кр. — Там єсть також до продажи молотільня однокінна в добрім станї за цїну 100 зр. (коштувала около 300 зр.) — Від заряду „Рускої Торговлї“ в Рудниках.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 8 серпня. Кажуть, що в Зальцбурзї буде заведений стан облоги.

Петербург 8 серпня. В Сормово коло Нижного Новгороду вибухли робітничі забуреня. Робітники ушкодили фабрику. Войско зробило лад.

шов з города. Тут побачив він молоді лаврові корчі так потолочені як коли би людскими ногами.

То преці дивна річ!

Відтак пішов він до кухнї, де Зузанна, хоч дрожала як листок трепети, мала ще тілько притомности, що пошукала сїрнички і засьвітила сьвічку. Капітан Динкомб перешукав при сьвітлї цїлу кухню.

Коло припічка на земли близько своєї ноги, побачив він щось блискучого. Він схилив ся і підняв та побачив, що то була якась золота монета — заграничвна, якось дивно пігнена.

То було ще дивнїйше.

Капітан сховав монету до кишенї.

— Я єї добре сховаю, моя Зузю — сказав він. — То рідко буває, щоби дух щось лишив.

ГЛАВА ПЯТНАЙЦЯТА.

Важке постановленє.

Коли цвив гліг в Рейнгемских лїсах, побачило в старім замку нове житє сьвіт Божий.

Повдовілій ґрафини народила ся донечка — красненька потїшителька в хвилях єї самоти і опущена Гонория Еверстронґ з цїлої душі молила ся до Бога; дякувала єму за сей дорогий скарб, яким він єї обдарував. Додержала слова. Від хвилї смерти свого мужа не виходила з Рейнгемского замку. Жила сама одна, не приймала нікого, ніхто єї не знав, вдоволена своїм самотним житєм. Єї проходи або поїздки виходили рідко поза границї парку і лїса.

Дехто з сільскої шляхти в ґрафстві був би навідував ся до неї, але она не приймала ніяких гостий. Гонория Еверстронґ мала сильну волю. Она не хотїла нікого принимати, доки би цїле ґрафство не признало єї невинність.

— Нехай собі думають і говорять о менї, що хотять — казала она; — я можу жити собі своїм власним житєм і не журити ся ними.

Так минали довгі зимові місяцї а Гонория сидїла сама одна в домі, котрий в своїм блеску мусїв опущеній видавати ся студеним і пустим.

Але коли взяла дитину на руки, була як би не тота сама. Споглядала веселими очима на дитятко і шептала з тиха:

— Твоє житє буде веселе і мирне, ти моя зазулечко найдорожша, хоч би моє і як змінило ся. Для мене будучність пуста і сумна; але твоя, ти моя солоденька, має бути ясна як сонце і весела.

Молода вдовиця любила свою дитину з цїлої глубини свого матерного серця; але й та любов не була в силї виперти їй з груди чорної пристрасти.

В тій женщинї було богато благородного, але й богато страшного. Від дитиньства мала в собі якусь духову силу, — силу волї — котра ставила єї високо понад ряди звичайних жінок.

По смерти ґрафа Освальда щось як би єї перло до мести; она хотїла пімстити ся. Їй зроблено велику кривду, того она не могла забути. Навіть і не пробовала простити. Уважала месть за якийсь свій обовязок, котрий не лиш сама на себе вложила, але котрий вложив на ню і єї муж, котрого стратила.

Гонория Еверстронґ не могла забути на ту ніч в розваленій баштї і на ще страшнїйшу хвилю, коли ґраф Освальд не хотів повірити в єї невинність. Она роздумувала над тими сумними хвилями. Час не міг зменшити єї огірченя. Навіть ублагороднюючий вплив матерної любови не міг вже відсунути від неї тої сумної згадки.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).